

HENRY STRAND

Moltefeberen på Storerikvollen

De tomme pølsespannene i kjelleren på Storerikvollen har alltid vært litt av et problem. Det er de ikke nå lenger. I kjelleren finnes det ikke så mye som et spannløkk igjen, ikke en hank en gang. De sto der så beleilig til, spennene, da molta plutselig sto frodig som en gul åker kring novene. — For et hell, sa folk som kom tomspannt til gårds. — For et hell at nordmenn er så inderlig glad i pølser. Nå har vi spenn til å plukke i.

Jeg kom midt opp i moltefeberen. Den raste som en farsott både innomhus og særlig utomhus, og det hjalp ikke om en var vaksinert mot all slags styggedom, tyfus, kopper og kolera. Mot moltefeberen hjelper ingen injeksjon.

Hvordan meldinga om molta kom til byen, aner jeg ikke. Den drog ihvertfall ikke pr. telefon. Akkurat da jeg selv skulle sende en gledesmelding til avisa om den store moltehesten var telefonapparatet på Storerikvollen så fritt for elektriske impulser som en brødboks. Det må være kyrne som har kuttet ledningen, sa vertinna, fru Elmgren. Ja visst, det trodde jeg den gangen. Når jeg nå tenker over problemet i fred og ro forstår jeg jo at fru Elmgren snek seg ut i svarte natta og kappet ledningen med den store brødkniven. Hun hadde fjellfolk mer enn nok på hytta fra før. En invasjon av molteplukkere ville sprengte både sengeplassen og matlagrene.

Men aldri så galt. — — — Mens Telegrafverkets folk lette etter feilen på linja, sto vi fastboende med våde edlere deler opp mot den varmende sola og hadde moltemyrene så helt for oss selv. Det var

Godt firkløver på Storerikvollen. Mårten, Elin, vertinna fru Elmgren og Anne
Foto: Henry Strand

da det begynte å gå unna på kjellerens pølsespann. Men hva monnet femti-seksti rappe fingrer i en slik bugnende åker? To dager etter at myra var snauet, sto den like gul igjen! Å, et forunderlig syn var det. Det var som et «ofyllfat» å ta av! Det var på tide folkene fra Telegrafverket fikk liv i telefonen igjen, før helga.

Lørdagskvelden hadde begynt å dra seg mot klokka ti da de første kom. De var i langbukse og småsko, åtting og tomspann. De kom visst rett fra kontoret. Siden kom det da folk i nickers også, folk med tre tom-åttinger i hver hand og tiliterspann kvelvet på hodet. De kom med bikkjer og småtroll i barnevogn, noen med telt og sovepose, andre i hvitskjorte og tverrsløyfe og uten en brødblings i lomma. Moltefeberen hadde besatt dem!

Jeg vil si noen varme og rosende ord om hyttebetjeningen, om vertinna Ingrid, jentene Elin og Anne, drengen Teodor og T.T.s

To som gjorde en storinnsats på kjøkkenet til langt på natt — Irja og Kåre Dahl
Foto: Henry Strand

eneste mannlige servitør, unge Morten. I to helger og mange hverdager med slet de så svetten fløt som gul multesaft nedover fjesene. De burde hatt en bauta på tunet. På den skulle stått med gullskrift:

Til minne om de fem som under multefebren 1960 reddet den store armada fra sulten og tretthetens mareritt.

Før klokka var midnatt hadde 90 multeplukkere kommet til gards. Få hadde tenkt om det var mat å få så sent, færre om det var sengeplass i kåken. Fra time til time utviklet det seg en hektisk stemning. Gjennom ganger og rom ilte fru Ingrid, Anne, Elin og Mårten med hauger av tepper og puter. De hadde lakenstabelen på hodet. De fløy som beduiner med hvite lakengevanter nedover skuldrene, dyttet og ryddet, skubbet vekk stoler og trøtte mann-

folk, strødde flatsenger på gulvet med rund hånd, noterte matpakker og varm termos til morgendagens tur og dyttet tepper rundt utstikkende tær og armer.

Men på kjøkkenet! Tidlig på kvelden var de faste gjestene på nr. 3 tatt inn som nødhjelp der, og det gikk, det gikk! Lang og gesjeftig travet kjøpmann Kåre Dahl fra kjøkkenbenk til koppskap, tørket tallerkener som hans fru Irja skumvasket i lyntempo, fant brett og kopper fram, skjenket i kaffe, serverte og noterte bestillinger, ga rappe ordrer til smørbrødjengen og sto i det. — I dagliglivet rutinert og suveren i metervare, dresser og dameundertøy, nå forbausende flink amatør i serveringskunsten! Han var også med og reddet den store armadaden under multefebren på Storerikvollen høsten 1960.

De aller ivrigste plukkerne snek seg ut fra hytta i grålysningen i femtida. Men de som lå på vollen i telt, tok veien innover myrene allerede ved tretida. Og ute på sjøen krysset Teodors båt, øst vest, nord og sør med grytidlige plukkere. Litt senere på dag så jeg i kikkerten unge menn og gamle bestemødre, solide bygdafolk og byfruer stå med frisyrene i motemyrene innover alle heier. Og bær ble det på alle.

Hvordan Storerikvollen klarte påkjenningen i matveien disse dagene kan en forundre seg over. Men fra kjeller og matbod, fra loft og sæter tryllet vertinna fram mat i haugevis. Det gikk stabler av kjøttkaker, hav av rømmegraut. At det ennå er liv i vår kjære vertinne er nærmest utrolig. Hun var ikke bare vertinne, regnskapsfører, vaskehjelp og altmuligmann. Hun var kokke også! Da hytta sto uten kokkehjelp ved sesongens begynnelse, hoppet hun i det og tok jobben — — — dobbel jobb. Og det var plent umulig for T.T. å skaffe annen kokke i løpet av sesongen. Det var nå fjelltraverne bare glad for, for fru Elmgren i matveien — — — mmmmm!

Det var da alle årtिंगene, plastbøttene, putevarene og gummi-støvlene var fullplukket at resten av pølsespennene ble hentet opp fra kjelleren. Fru Elmgren var en godhjertet sjel. Det ble spenn på alle. De dyktigste plukkerne kjørte i seksspann til byen. — — —